

Pintérné Gépész Bettina és Pintér Zoltán

Pirike és Palika

lovas meséi

PIRIKE ÉS PALIKA

KALANDJAI

II. RÉSZ

©Pintérné Gépész Bettina

ISBN 978-615-6758-29-3

Illusztráció Kiss Viktória (13 éves), Andics
Bernadett, Bergs Zsófia, Pintér Illangó (12 éves)

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Kicsoda Pirike és Palika?

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer két kisgyerek, akik különlegesek és hétköznapiak voltak egyszerre.

Különlegesek, mert ikertestvérek voltak, mégsem egyformák: Pirikének hosszú, szőkésbarna haj hullámozott alá buksijáról, míg Palika üstökét rövid fekete bozont díszítette. Egyébként annyira hasonlítottak, hogy amikor egyszer egy fényképről kivágták csak az arcukat, még az édesanyjuk sem tudta megkülönböztetni őket.

Pirikét és Palikát abban is különlegesnek mondhatjuk, hogy nem városban laktak, mint a legtöbb gyerek, hanem vidéken. Sőt még falusias életmódot is folytatott a családjuk. Nem buszok, villamosok, zebrák és közlekedési lámpák közt jártak óvodába, hanem virágos kertek, zöldellő fák és madárcsicsergés kísérte őket. Nem irodába jártak dolgozni a szüleik, hanem a földekre. Nem autójuk volt, hanem traktorjuk. Nekik és testvéreiknek pedig nem kellett folyton nyaggatni a szüleiket, hogy „légyszí, úgy szeretnénk egy kisállatot, csak egy

egészen picinykét!”, hiszen ezer lényecske zsongta őket körül.

Más dolgokban azonban Pirike és Palika egészen hétköznapi, közönséges kislány és kislány voltak. Óvodások két kézzel, két lábbal, egy fejjel, egy nagyobb már iskolás nővérrel, Jucussal és egy totyogós kisöccsel, Matyikával.

Vidám, kalandos forgatagban éldegélt ez két apró gyermek a picinyke falucskában.

Pirike, Palika és a gesztenye

Zsupsz! Huppantak a lábacsók a recsegő avarkupacba. A nagy diófáról sercegve hullottak a ropogós barnára száradt levelek, mellőle, a szélesen terpeszkedő eperfáról pedig a sárga minden árnyalatában a kevésbé csörrenősek. Ezeket gereblyézte össze Pirike, Palika és Jucus hogy aztán jókat ugráljanak a hatalmas halomba.

Anya bentről figyelte őket az ablakból, miközben Matyikát öltöztette. Összeszedett néhány kosárkát, aztán karján a totyogóssal kilépett. Épp jókor: a többiek pont összevesztek.

- Én voltam a soros, nem te! – veszekedett Pirike.
- Nem is igaz, bevágtál elé! – védekezett Palika
- Ne civakodjatok már, inkább játszunk! – szólt békítőleg Jucus.
- Hagyj békén, ne szólj bele a mi ügyünkbe! – rikoltoztak a veszekedők nővérükre.

Anyja megcsóválta a fejét. A picinyek már csak ilyenek, vidám jókedv és szikrázó harag váltja egymást pillanatokként.

- Gyertek, induljunk gesztenyéért! – szólt nekik. Ezzel minden bús baj megoldódott.

Szökdécselve baktattak fel a templom dombjára a nagy gesztenyefához. Vagyis, hát, anya nem ugrabugrált, mert a megszusztatáshoz már elég nagyra nőtt Matyikát hordozókendőben cipelte, ugyanis a kicsi ki nem állhatta a babakocsit. Végülis igaza volt: egy nagy, ijesztő világban, ahol ki tudja, hova tolnak, és ki tudja, milyen ismeretlen hajol váratlanul gagyogva az arcodba, te sem szeretnél egyedül üldögelni egy ingó-bingó tákolmányban, ugye?

Az emelkedő felénél pihenőt tartott a dízsereg. Egy elhagyatott kert mellett haladtak el ugyanis, aminek kerítését sűrűn befutotta az elvadult szőlő. Az aprócska szemű fürtök lila csillogással kandikáltak ki

az ősülő levelek bodrai közül. Mindenki jól
belakmározott a savanykás szomjoltóból.

Mikor felértek a szeles tetőre, a gyerekek
felkiáltottak:

- Ó! – de nem a gyönyörűséges körkilátás kápráztatta
el őket, hanem a földön látható gesztenyemező.
Sikongatva álltak neki gyűjteni az ősz kincseit.

- Nézzétek, ez mekkora nagy! – ujjongott Palika.
- Ez meg milyen mütyüri picinyke! – mutatta Pirike.
- Ennek megmaradt az egész tüskés burka! –
lelkendezett Jucus.

- Iker! Ide süssetek, kettő összenőtt! – nevetett egymásra Pirike és Palika.

- Hop-bam! – rakodtak be kosarába a gubókat Matyika is.

Pillanatok alatt színültig megteltek mind a kosárcák. Már alkonyodni kezdett és az eső is csepergésbe fogott, mire otthon beboríthatta az asztalt a gesztenyerengeteg. Zajos csevegéssel ültek körbe barkácsolni a gyermekek.

Pirike fogpiszkálót igyekezett szúrkodni a gumókban, Palika kalapáccsal-szöggel bíbelődött, Jucus festékkel mázolt. Mind különféle módszerekkel alkotgattak, Matyika pedig egyik edényből a másikba rakosgatta a barna gömböket.

Anya fonott kalácsot sodort mellettük, amivel még mesésebbé varázsolta a békés őszi idillt. Kint nehéz cseppekben kopogott az egyenletes, napokig tartónak ígérkező esőzés, míg bent a meghitt családi kör melegébe térhetett haza apa, aki eddig a szomszéd bácsival tűzifáért volt a közös erdőjükben. Több fuvar ölfát is behordtak. Egyikőjük a lovas szekeret hajtotta, másikójuk az utánfutós traktort vezette, a következő fordulóban pedig másikójuk hajtotta a kocsit és egyikőjük vezette a traktort. Apa

fáradtan, de a jól végzett munka örömeivel ült le közéjük. A gyerekek egymás szavába vágva beszéltek el neki, hogyan bújtak meg a fűben, avarban a gesztenyék. Erről apának egy bújócskás mese jutott eszébe:

- Egy szép napon az erdei állatok bújócskázni hívták a lovas farm lakóit. „Bújjatok el, mi majd megkeresünk” – mondták. A fekete lovacska a hegyi erdők felé vette az irányt, és ahol a rengeteg a legsűrűbbé vált, ott bebújt egy öreg bükkfa mögé. A fehér lovacska keresztülvágtatott a réten el a messzeségbe, és ott meglapult. A barna lovacska egy közeli domboldal szinte járhatatlan bozótosaiba bújt. Selymes szőrét jól megszurkálták a kökény- és csipkebokrok tüskéi. A sárga lovacska a búzatábla közepében rejtőzött el, úgy hitte, nem látszik sehonnán a magas gabonától. Az utolsó, a foltos-pöttyös lovacska körbenézett, gondolkodott, hogy hol lehet ennek a világnak egy olyan rejtett zuga, ahol még senki sem járt és senki sem fog járni. Az istállók mögött, ahol a tető kissé kinyúlt, volt egy selyemkórós, csalános dzsungel, hát bebújt oda. „Kilencvenkilenc, száz! Aki bújt, aki nem, megünk!” – kiáltották az erdei állatok. A szarvasok máris szaladtak a sűrű erdő felé, a vaddisznók a

bozótosba, a madarak pedig berepülték az egész tájat, elsuhantak minden felett. Egyedül a foltos lovacskát nem találták meg – fejezte be apa a történetet.

- Tudjátok, mi a tanulság? - kérdezte anya. - Az, hogy közel van a legjobb búvóhely, ahol nem is gondolnánk. És képzeljétek, van is ott kincs.
- Micsoda? Hol? - akarta tudni mindenki egyszerre.
- Nem mondom meg! - mosolyodott el anya. - Ma már este van, ideje készülődni, de holnap az a feladatotok, hogy keressétek meg!
- Ó! - sóhajtott picit csalódottan Pirike, Palika és Jucus, de a másnapot annál izgatottabban várták.

Pirike, Palika és a kincskeresés

- Kincskeresés! – suttogta Pirike Palika fülébe, amikor korán reggel felébredt. Még félhomály volt, az eső dobolt a tetőn. Palika hirtelen ült fel, lerúgta magáról a takarót és elordította magát Jucusnak:

- Kincskeresés!

Éppen felfedező kalandorokként szaladtak volna ki a nyirkos idő dacára, amikor a cserépkályha begyűjtésével foglalatосkodó apa rájuk szólt:

- Csak ne olyan hevesen! Ha ki akartok menni, rendesen fel kell öltöznötök! Esőkabát, esőnadrág, gumicsizma. Hideg is van, kell kabát, sapka és rendesen felvett kapucni is. De nem hinném, hogy ez olyan jó ötlet lenne. Szakad az eső és nem is reggeliztetek.

- Dehát a kincs! – erősködtek.

- Nem azt mondta anya, hogy közel van? – a gyerekek egymásra bámultak.

- Tényleg, a bent közelebb van, mint a kint!

Elkezdtek körbejárni a ház minden zegé-
zugát. Bekukucskáltak a szekrények alá, a polcok mögé, az ágyneműtartó rejtett bugyraiba, a tűzifatároló mellé, a konyhakredenc párkányaihoz, a

mosogató csapja alá, a mosógép háta mögé. Rengeteg rég elveszettnek hitt apróságot találtak, poros kisautót, elgurult tollat, kinőtt kedvenc pólót, faragott túrabotot, elgörbült kanalat, fél pár zoknit és társaikat, de igazi kincsnek mondható dolgot nem.

- Gondolkozzunk, gondolkozzunk! – fogta a fejét Palika és egyre csak pörgött lassan tengelye körül tétován pásztázó tekintettel. – Apa meséjében az istállók közt bújt meg a paripa.

- Az a házban olyasmi, mint a szobák közt? De mi van a szobák között? – elmélkedett Pirike. – Talán a küszöb? Vagy az ajtófélfá?

- Nem! Tudom már! – kiáltott fel Jucus. – Az előszoba!

Rohantak, mint akik biztosak a dolgukban, de csalódniuk kellett. Itt sem letek igazán különöset, csak

egy régi lyukas papucsot meg egy félig kinyíló esernyőt.

Lógó orral gyülekeztek szobájukban.

- Vajon itt rejtőzik, és éppen kiszúrja a szemünket, mégsem látjuk? – tételődött a három gyermek a füle tövét vakargatva.

Felforgatták az egész helyiséget, mindent kihánytak a szőnyegre egy kupacba, aztán a halmot arrébb kotorták, mert eszükbe jutott, hogy a szőnyeg alatt is érdemes lenne kutakodni. Ám hiába tettek tűvé mindent, nem találták meg a kincset.

Szomorú, szinte tragikus ábrázattal sorakoztak fel Anya elé a konyhába.

-Nem találjuk! – panaszolták.

- Keressétek még egy kicsit! Befejezem a darabolást, felteszem párolódni a zöldségeket az ebédhez és utána segíték – mosolygott Anya, miközben a reggelizést befejező Matyika kezeit törölgette. – Nem kértek addig ti is valamit?

- Nem! – rázták a fejüket, annyira összeszorította ugyanis az izgalom torkukat, hogy egy picinyke falatot sem lettek volna képesek letuszkolni.

Mire anya elkészült, a gyermekek Matyikával játszadoztak. Építőköckatornyokat rakosgattak

magasra, majd döntöttek le, mert teljesen kifogytak a keresési ötletekből.

- Milyen is egy igazi kincs? – csüccsent melléjük Anya.

- Tündöklő!

- Kulcsrazárt ládában van!

- Értékes! – mondták mind egyszerre Pirike, Palika és Jucus.

- Igen! Pontosan egy ilyen ragyogó, kalitkába bújtatott, drága kincset keresünk – helyeselt anya.

- Na, de hol van? Meg kellett volna már találnunk ezen a kicsi helyen! – néztek újra körbe a gyerekek értetlenül.

- Mit szólnátok, – lépett a szobába apa, aki most érkezett be az esőből a napi rutin állatetetési feladatok ellátása után. – ha hideg-meleggel folytatnánk a kutakodást?

- Jó, jó! – csillantak fel a fáradt, reményvesztett tekintetek.

Háromfelé ugrottak egyszerre a szélrózsa csaknem minden irányába.

- Tartsunk össze! – kezdeményezte Pirike. – Így nem tudunk odafigyelni az utasításokra.

Összetömörültek pontosan középre a csillár alá.

- Mehet? – kérdezte Apa.